
ARCHITEKT
HNĚVU
ONDŘEJ BLAHO

ARCHITEKT
HNĚVU

ARCH
HINE

ITEKT
ĚVU

MYSTERY PRESS
2026

ONDŘEJ BLAHO

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Ondřej Blaho, 2026
Cover & Map © Martin Stehlík, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-035-5(PDF)

KNIHY ONDŘEJE BLAHA
V NAKLADATELSTVÍ
MYSTERY PRESS

TRILOGIE SEVERNÍ DEN

Severní den
Nachová temnota
Architekt hněvu

Rodičům Martinovi a Nadě,
ženě Martině a dětem
Alex, Noře a Rudolfovi

STRUČNÉ UMĚLECKÉ ZNÁZORNĚNÍ OSTROVA
NORDTAG
ROVNĚŽ ZNÁMÉHO POD NÁZVEM
SEVERNÍ DEN
SEVERNÍ TERITORIA
OCELOVÁ JESKYNĚ
TÁBOR BIOKONSTRUKTŮ
VÝCHODNÍ TERITORIA
STÍNOZEM / SÍDLO ARCHITEKTŮ
SUTHOVA CHATA
VZDUCHOLOĎ
SNÉW
Mlžné hory
STŘEDOVÉ MĚSTO
Skalnaté hory
FLAVIENOVY TERMÁLNÍ PRAMENY
KOTVIŠTĚ VRŠEDEVEROVA KONSTRUKTU
NALEZIŠTĚ OVERALSKÝCH HÁDAT
SEVERINŮV ZÁVAL
Bílá voda
SKALNÍ MĚSTO
VARNA
POSLEDNÍ VÝSPA
Šedé moře a Pásmo
LOVCOVA CHATA
Jezero Laka
TÁBOR UPRCHLÍKŮ ZE SKALNÍHO MĚSTA
Zátoka Ursa
Hvězdové ostrovy
KNOT
ROVINĚ
Jezero Vänern
Potopená voda
Oněžské jezero
Poušť blech
JEZEREM
SEVERNÍ LEDOVÝ OCEÁN

STALO SE...

Julius, Vicram a cesta na sever

Julius Birma, vdovec po třicítce s pohnutou minulostí, se léta skrýval v Mlžných horách před světem i sám před sebou. Nyní zjišťuje, že nese spoluvinu za příchod Svitu – skupiny, která si podmanila Středové město a zřejmě i další oblasti Severního dne, Nordtagu. Spolu s Vicramem Bagleym, hlavou padlého zločineckého Syndikátu, se vydává na sever hledat Úhelný kámen. Právě z tohoto zdroje čerpá Svit sílu, aby si mohl podrobit lidskou mysl. Ačkoliv jdou společně, jejich cíle se liší: Julius chce odčinit své činy, zatímco Vicram touží získat zpět ztracenou moc a status. Díky shodě nešťastných náhod se k nim připojuje dívka Fraya Wozniak. O svém původu lže; tvrdí, že se chce pomstít Pilířům za vyhnání své rodiny, důvody její cesty na sever jsou ale jiné...

Trojice záhy padá do zajetí biokonstruktů – humanoidních strojů se sdíleným vědomím, které střeží cestu

k sídlu záhadných Architektů, snad stvořitelů známého světa. Stroje jim zprvu brání v průchodu, ale nakonec se naskytne řešení. Vicram v Ocelové jeskyni navštíví strážce Tita. I ten, stejně jako ostatní biokonstrukty, je nervózní z dlouhého mlčení svých pánů. Navrhne proto dohodu: Julius s Vicramem mohou pokračovat a zničit Úhelný kámen, ale poté musí zamířit do sídla Architektů a zjistit, co se s těmito bytostmi stalo.

V doprovodu strojů v čele s Rumbratem a Chuvenem dorazí skupina k městu Sněw. Odtud pocházejí i členové Svitu – lidé, kteří sem dorazili z Kontinentu později než První příchozí, nebyli přijati a ve Snéwu našli na pokraji smrti nový domov. Za dramatických okolností je Úhelný kámen zničen, což bohužel přináší zkázu i velké části města. Konflikt mezi biokonstrukty Rumbratem a Chuvenem eskaluje smrtí druhého z nich a Fraya utíká. Její lež totiž vychází najevo – i ona pochází ze Snéwu a do Středového města přišla spolu se Svitem, byť na rozdíl od něj v dobrém úmyslu. Záhy si totiž uvědomila nesprávnost činů svých druhů, a proto se rozhodla vydat zpět na sever, najít zde potřebnou pomoc a znovu nastolit smír.

Cora, Hana a hledání léku

Cora Morrowind a Hana Polach s Robertsonovou pomocí vypátrají Joachyma Vredevera. Cíl je jasný: získat formuli léku proti Černé nemoci. Ženy se díky Vredeverovi seznamují s Glaciem, hlavonožcem v mechanickém těle, který je navede na stopu Tenora Greenleafa, vězně v tom nejtvrdším žaláři – Prsteníčku. Tenor, Cořin krajan ze Skalního města, formuli skutečně drží a nedobrovolně ji nakonec

i vydává. Zároveň však odhaluje krutou pravdu: za epidemií nemoci stojí Cořina blízká přítelkyně, Guvernérka Skalního města. Pokus o upevnění moci se jí však vymkl z rukou. Jelikož je Skalní město jediným místem, kde lze lék vyrobit, musí se tam ženy vydat. Tenor je ovšem příliš nebezpečný svědek, a tak ho Cora z pragmatických důvodů zabíjí. Nechce být vrahem, ale vyšší cíle si žádají oběti.

Cestou k východnímu pobřeží narazí na Gibbse, sluhu Hanina despotického manžela, který ji chránil, věznil i tajně miloval. Po vyříkání starých křivd se Gibbs překvapivě rozhodne k nim přidat; život bez Hany mu konečně nedával velký smysl.

Skupina zprovozní Vredeverův životní vynález a její cesta tak pokračuje po moři. Navigace ale selhává, a ačkoliv se problémy nakonec vyřeší, Hana začíná mít pocit, že do ní vstoupila cizí entita. Dívá se na svět nyní jinýma očima – možná jde o realitu, možná o vyčerpání. Po strastiplné cestě přes zamrzlé moře dorazí do vylidněného Skalního města, kde zůstala jen Guvernérka. Jejich konfrontace s Corou končí smrtí Guvernérky i Gibbse, který se rozhodl pro donedávna neznámou Coru Morrowind obětovat svůj život. Haně s Corou se přes všechny nástrahy nakonec podaří lék vyrobit a pak přichází i další šťastný moment: naráží na přeživší uprchlíky ze Skalního města. Jsou nakaženi, ale snad ještě není pozdě. A lék nakonec skutečně funguje. Ale není času nazbyt a dvojice žen tak pokračuje dál, k Rovini.

Severin a převrat ve Svitu

Severin Nowak ve Středovém městě poznává vůdce Svitu. Neřeší, zda jsou dobří či zlí, ale vadí mu jejich přílišná

liberálnost a zdánlivá neschopnost. To není nic pro jeho arogantní a egocentrické sklony. Bere tak věci do vlastních rukou, zabíjí maskovaného vůdce Eithana a přebírá jeho identitu. Eithanovi pobočníci, Armond a Ezra, lest odhalí, ale rozhodnou se mlčet – sami konečně nebyli spokojeni s Eithanovým přístupem.

Severin v roli Eithana záhy zjišťuje, že oběť, jejíž identitu si přivlastnil, má utajeného bratra Aeringa. Ten je udržován při životě v prazvláštním akváriu a je již blízko objevu neomezené moci. Aering totiž přišel při svých cestách do Stínozemě, území záhadných Architektů, na způsob, jak získat schopnost manipulace s hmotou. Pod nátlakem Armonda a Ezry Severin nakonec Aeringa zabíjí; taková schopnost představuje nejen dar, ale především strašlivou hrozbu. Jeho oběť mu však těsně před smrtí předává tento svůj dar i prokletí. A Severin se tak začíná měnit.

Závěr

Přichází konec Nachové temnoty. Po osmadvaceti dnech noc končí, záhadná oblaka se vpíjejí do země a ostrov zachvacuje chaos. Končí jedna etapa, začíná očista, konstrukty doplňují energii. Cora s Hanou sledují, jak se kolem Rovině shlukují tisíce Nočních tvorů a ve městě propukají nepokoje.

Svit ve Středovém městě ztrácí kontrolu nad místními občany, obává se vzpoury a rozhoduje se je raději vyhladit pomocí Černé nemoci. Tohle je konec celého jednoho města.

A Julius s Vicramem? Svůj úkol splnili, Úhelný kámen je zničen. Zbývá ale dodržet slib daný Titovi a odhalit osud Architektů.

PROLOG

Jako jít po cestě, po které nikdy nikdo nešel. Vrtkavou a opatrnou chůzí a plný nejistoty. Vše je v mlze, v těžkém dusivém oparu, který nedává prostor vlastním myšlenkám. A pak jen na krátkou chvíli přivřít oči, znovu je otevřít a probudit se po těžké horečnaté noci. Klouby a svaly rozbolavělé, zátylek a ramena ztuhlá. A u toho křičet hrůzou.

Neandr, zřejmě nejvyhledávanější krejčí města Rovině, se probral ve vlastním obchodě. Cosi se změnilo. Jeho mysl byla zpět. Díval se znovu vlastníma očima. Stolek plný špendlíků, jehelníčků, páráčků a různobarevných kousků křídy a mýdla. A křeslo, za kterým nyní stál, a v něm malý plešatící muž. Přes zrcadlo vzhlédl vyděšenýma očima na Neandra, oči plné nutkavých otázek, které se nikdy předtím nechystal položit. Tvář se mu zkroutila do rozpačité a nervózní grimasy.

A rozpačitý byl i Neandr. Kdo vlastně je jeho dnešní klient? Jeho šaty jsou z materiálu, který Neandr nikdy dříve nespatřil, akcent jeho slov nepatří žádnému z jemu

známých měst, a to za ním jezdily pro šaty významní občané z celého Nordtagu. Ó ano! Kdesi vzadu v hlavě se pomalu vloudila první vzpomínka na jeho příchod. Vlastně jejich. Bylo jich na dva tucty a hovořili pomalu a jejich slova byla sladká a opojná jako jezeremský med z divokých rotovčel. Bylo tak úlevné jim naslouchat. A pak přišli další. A další. Co říkali, on dělal, stejně jako všichni ostatní, a ještě vše vykonávali rádi. Bylo to jako sen. Sen, ze kterého se nelze vzbudit. A ten sen nyní skončil. Svit. Ano, tak si říkali. Svit.

V levé ruce svíral Neandr krejčovský metr, kterým se chystal poměřit délku mezi krkem a hranou ramene, a v druhé ruce ostře ořezanou obyčejnou tužku, kterou by zjištěné míry zaznamenal na malou tabulku upevněnou na opěradle klientovy židle.

Ale cosi se opravdu změnilo. A Neandr v tu chvíli nejen prozřel, ale stejně tak ho naplnil neskutečný vztek. Ta troufalost příchozích, ta příkoří, která jemu i ostatním způsobili! Jak je namotali jako špulky nití a s lehkou myslí uložili do své sbírky hraček!

Jediný prudký pohyb a tužka zmizela v klientově krkavici. Drobný muž jen pootevřel ústa, vystrčil jazyk v marné snaze lapnout poslední hlt vzduchu, potom rozhodil rukama a bezvládně se složil v polstrovaném křesle. Šplíchanec krve na zrcadle, další na zemi, hladově se zvětšující tmavá skvrna na jeho šatech.

Neandr udělal krok zpět, překvapen prudkostí svého činu. Jak by byl býval něčeho podobného schopný? On? To nemohla být pravda. A pokud ano – viděl to někdo? Křeslo stálo přímo u výlohy jeho krámku, a tak teď jen pomalu pootočil hlavou, aby vyhlédl na ulici. Ale ještě než pohyb dokončil a zaostřil do prazvláštního přítmí, sklo výlohy

povolilo pod dopadem těla a hned potom dalšího. Dva muži mu leželi přímo pod nohama a okolo nich se s cinkáním roztančily drobné střepy. Namol opilí námořníci z krčmy z vedlejšího domu. Ulice plné postav. Ale ne, tohle nebyli lidé. Rozhodně ne všichni. Spatřil šedou kůži pulzujícího kouře, která ve světle lampy nabírala zdánlivě nachový odstín. Končetiny rozčleněné příliš mnoha klouby, zakončené dlouhými pavoukovitými prsty, nebo dokonce drápy. Tváře bez obličeje, bez rysů, jen hladké masky s tenkou štěrbinou, ve které se něco jako oči možná jen zablesklo a opět zmizelo.

„Noční tvorové…," zašeptal Neandr.

Ulice se změnila. Jatka. Probuzení občané Rovině proti příslušníkům Svitu. Příslušníci Svitu marně prchající ulicemi nahoru k uzavřeným branám do Horní čtvrti. Ovšem do toho nyní přišlo něco daleko horšího, cosi se schopností eliminovat celé lidské plémě. Noční tvorové se sem jeden za druhým drali od Potopeného přístavu. Nebyly to kopance, řezné rány, nadávky či výkřiky zloby. Byly to skoky ze střech, švihání dlouhých paží, záblesky zubů v náhlých výbojích světla. Lidé utíkali, klopýtali ve vlastní krvi a klouzali po ní, zatímco odporně štíhlí Noční tvorové se přes ně přelévali jako vlna.

Některé postavy Neandr poznával – učedníky z protějšího krámu, starého pekaře s dcerou, dva muže v kabátech Svitu; bylo to jen pár dní, co jim bral míry. A do toho ty temné stvůry. Šly po všem, po všem, co se hýbalo, po všem, co lapalo po dechu. Nevěděl proč, ale počítal výkřiky umírajících a číslo v paralyzované mysli rychle rostlo.

Otočil se na opačnou stranu, směrem k Horní čtvrti. Na konci ulice zahlédl muže s dlouhým vousem. Jeho silueta se rýsovala proti pobledlé obloze. Muž si opřel pažbu

dlouhé zbraně o předloktí, dvojitá hlaveň se na okamžik rozzářila oranžovým zábleskem a jeden z Nočních tvorů se zhroutil mezi ostatní těla. „Dělej!“ zakřičel muž, přebil a vykročil ulicí dál, mimo Neandrův zorný úhel.

A Neandr ho poslechl. Proskočil rozbitou výlohou ven, nejprve skoro uklouzl po krvavé řece, ve kterou se ulice během několika chvilek změnila, ale pak se dal do běhu. Nahoru. K branám do Horní čtvrti. Tam snad bylo ještě vše v pořádku. Udělal však jen dva nebo tři rychlé kroky, když se zastavil. Zdvihl obočí, pomalu sklonil hlavu a podíval se na své břicho. Vesta zdobená stříbrnými knoflíky se mu rozevřela a mezi cáry plátna spatřil odrápenou pěst Nočního tvora. Přeťala mu páteř, roztrhala střeva a vyklouzla ven druhou stranou v oblasti pupku. S výdechem se sesunul mrtvý k zemi. O kus dál ve stejnou chvíli olovem provrtaný netvor pomalu vstával a už se nervózně rozhlížel po další oběti. Dny, jak je občané Rovině do té doby znali, skončily.

ČÁ
PR

ST

VNÍ

01

STARÉ DLUHY

„Věřte mi, opravdu není na co čekat," odtušila Hana Polach s pohledem plným překvapení upřeným na paní Binds, sedící u stolku naproti.

„Ale jaká je pravděpodobnost? Podle vyprávění vaší společnice je možné lék podat i v pozdějších stadiích nemoci," jindy velmi suverénní ženě se nyní, byť téměř neznatelně, zachvěl hlas. Na dvě ampule na stole, zasazené do injekčních stříkaček vyrobených z chirurgické oceli, pohlížela s upřímným odporem.

Hana pomalu a odmítavě zakroutila hlavou a pomalými pohyby palce a ukazováku našroubovala jehlu tenkou jako vlas. Stále byla výtečnou herečkou, stále z těch let nešťastného manželství plného trýzně nic nezapomněla. „Ale nevíme, jaké trvalé následky si ponesou. Jizvy na plicích, dušnost, deformace průdušek, průdušnic? Budou žít dalších dvacet let, nebo jen rok, či dva?" Ta slova zněla přesvědčivě. Vykasala si rukáv bílé blůzy, přiložila jehlu k loketní jamce, zatlačila, až tenký kousek kovu pronikl

do tkáně, a zamáčkla píst. Přes skleněný průzor bylo vidět, jak se komora pomalu vyprazdňuje. Její průzračný obsah vstoupil do krevního oběhu. „Někdo musí vést toto město…“

Dorothe Binds polkla, ale rovněž ona si neochotně vykasala rukáv a začala poněkud nemotorně šroubovat kovový hrot, pak se však obrátila k Haně. „Můžete vy?“

Hana neznatelně pootevřela ústa. S tímto nepočítala a bylo to víc, než si přála. Ale nakonec se jen naklonila přes stůl, zatlačila palcem proti suché kůži stále pohledné, ale již postarší ženy a opatrně provedla vpich. „Hotovo.“

Paní Binds si promnula místo vpichu a otřela kapku krve.

„Povězte mi jednu věc.“ Hana se na chvíli odmlčela a prsty nepřítomně kroužila po desce stolu. „Pokud by vše dopadlo, jak mělo, a já bych zlikvidovala Julia Birmu, opravdu byste mi zajistila onu svobodu? Klidný život na Hvězdových ostrovech a smrt mého muže, nebo to byla jen další hra?“

Žena naproti neznatelně na zlomek vteřiny odvrátila zrak. „Samozřejmě. Odvedla jste všechnu práci vždy tak, jak jsme vás žádali. Toto by byl býval již poslední úkol.“

„Můj manžel je stále ve městě. Jakmile zjistí, a on zjistí, že jsem se vrátila, bude chtít moji hlavu. Postaráte se o něj?“

Paní Binds si hluboce povzdechla a Hana v tu chvíli s jistotou věděla, že v povzdechu obsažené obavy jsou jen pouhopouhou hrou. „To nyní nebude tak snadné. Situace se změnila. Sama vidíte, co se stalo. Ve Spodní čtvrti probíhají už několik úderů doslova jatka, město je obklíčené těmi… tvory…“

„Bude chtít moji hlavu, pomůžete mi, nebo ne?“ přerušila ji Hana.

„Ne, nyní to možné není."

„Musela jsem se zeptat. Ale stejně tak jsem s touto odpovědí i počítala a podle toho se musela zařídit," kousla se jakoby mimoděk do rtu, cinkla drobným zvonečkem, který dosud skrývala v záhybech sukně, a dala tak pokyn muži vyčkávajícímu za dveřmi.

Vstoupil do místnosti, na hlavě vysoký klobouk, drobné brýle na špičce nosu se mu mlžily. Smekl, hluboce se uklonil, nasadil klobouk zpět na prošedivělou plešatící hlavu a usedl vedle Hany, naproti paní Binds.

„Isaac Tiang, jméno mé. Ó jistě. Prazvláštní příjmení, já vím, ale moje prapraprapraprababička pocházela z Východního světa a v době propuknutí nemoci byla zrovna na dalekých cestách na vašem Kontinentu. Smůla pro ni. Štěstí v tom, že se dostala na jednu z mnoha lodí a doplula až sem. Vidíte?" nastavil jí tvář tak, aby na něj lépe viděla pod mdlým světlem vycházejícím z volně levitujícího konstruktu nad jejich hlavami. „I po všech těch generacích mám stále šikmé oči, a i moje vlasy jsou dokonale rovné. A ten nádech pleti, vidíte? A když jsem býval mladší, tak..."

„Co chcete?" obořila se na něj paní Binds, ale pohledem přitom sjela k Haně.

„Jistě, jistě. Spěcháme, rozumím. Ještě jednou. Isaac Tiang, jméno mé. Zařazením notář, osoba veřejná, zde můj průkaz s osvědčením a číslem," začal zmateně hledat po kapsách vesty, až nakonec našel skládací kožené pouzdro se svou legitimací s nepříliš dokonalou podobiznou.

Paní Binds se na průkaz nenamáhala ani podívat, dál upřeně hleděla na Hanu.

„Jsem tu ve věci ověření vašeho podpisu," pokračoval po krátké odmlce Tiang, průkazku trochu zklamaně schoval v jedné z mnoha kapes, z aktovky vytáhl složku, rozevřel

ji a uchopil dva listy papíru. „Jedna kopie pro mého klienta, druhá pro vás. V klidu si vše přečtěte, zatím připravím doložku," a začal se zmateně přehrabovat v aktovce, pak na stůl položil malý konstrukt.

„Výborně!" pochválil se. „Je 13 úderů a 13 minut, 31. října, rok 211 p. p.," pomalu si nahlas odříkával a zároveň zapisoval na listinu, „a ještě zeměpisná šířka a délka," zmáčkl tlačítko na konstruktu před sebou, stupnice na jeho horní části se na chvíli zmateně roztočila, ale postupně se jedno pole za druhým zastavovalo. „Můžete mi diktovat?" otočil se k Haně a posunul strojek proti ní. „To víte, formality, vše musí být dokonale přesné, přímo z hrotu mého pera."

Hana se pousmála. „Samozřejmě. Šest. Tři. Tečka. Čtyři. Čárka. Osm. Tečka. Nula."

„Výborně, výborně!" znovu se pochválil, zdobným písmem dokončil poslední číslo a přidal svou parafu. „Pardon, s dovolením," skoro vytrhl Haně konstrukt z ruky. „Blížíme se ke konci!" položil stroj na list papíru, ten se po něm rozeběhl, nasál všechny informace, zaznamenal je, zavrněl a pak do hladkého povrchu s cvaknutím umístil asi jako bříško palce velkou plombu.

„Nyní vaše vyhotovení," otočil se k paní Binds a chopil se bez velkých dotazů listu papíru. „Pozor! A... bác," kontrakt provedl otisk i do druhé listiny. Tiang ji nadzvedl proti světlu, pohlédl na poškozenou desku stolu a zkroutil nešťastně obočí. „Občas se to stane. Ten stroj je pěkně starý a dělá si někdy, co chce. Je ještě po mé prapraprapraprababičce, víte? Nevíte. Samozřejmě. Lepší je listinu podložit. Má chyba. Ale šikovný stolař dá vše do pořádku během okamžiku. V tuto chvíli již došlo k přenosu informace do centrálního registru. Nyní už chybí pouze

váš podpis, madam, a jsme tu hotoví," otočil se s širokým úsměvem k paní Binds.

Ale ta ani nyní muži nevěnovala sebemenší pozornost. „Co to má znamenat?" promluvila konečně, tón klidný a ledový.

„Vše je sepsáno v listině, madam, čemu nerozumíte?" opáčila s hraným údivem Hana.

„Nerozumím tomu, proč bych měla něco takového podepisovat, má drahá..."

„Potřebuji ochranu před svým mužem. A stejně tak zařídit i další věci. Není to msta. Jen vy mi dle vašich vlastních slov pomoci nemůžete. A tak si musím pomoci sama. Jaká to škoda. Budu na to potřebovat vaše muže. Řadu z nich znám, se zbytkem se seznámím rychle. Vše bude v dobrých rukách." Haně jiskřily oči zlou ironií.

„Stále nerozumím tomu, proč bych měla něco takového podepsat, začněte vysvětlovat, a rychle," tón i výraz paní Binds se změnil a ztvrdl, trpělivost jí rychle docházela.

„Protože látka, kterou jste si nechala před několika okamžiky vpravit do své levé paže, není léčivem, nýbrž roztokem obsahujícím spory nemoci. To je, alespoň dle mého názoru, dost dobrý důvod."

Žena chvíli jen nehnutě hleděla do prázdna před sebou, pak se pousmála.

„Takže budu brzy potřebovat lék, má drahá. Kde mám jistotu, že mi ho i skutečně podáte?"

„Nikde. Budete mi muset věřit."

Znovu se pousmála. „Jak jinak," zavrtěla nevěřícně hlavou. „Pane notáři, půjčíte mi prosím pero?"

„Ale samozřejmě, prosím!" neváhal mužík ani na okamžik, ruka, kterou podával psací potřebu, se mu viditelně chvěla.

„Po tolika letech. Těžký okamžik," povzdechla si paní Binds, hrot se krátce zastavil těsně nad papírem, pak se oddálil a žena pero položila na desku stolu. „Znám vás. Ničeho podobného byste nebyla schopna."

Hana pokrčila rameny a pohodlně se opřela. „Ano, znáte mě. Ale i tak. Bude to jen několik minut."

„Dámy? Mám vás nechat o samotě?"

„Seďte," sykla Hana, pohled dál upřený do tváře staré ženy naproti.

„Domnívám se, že mé služby nejsou nyní potřeba, čekání nebudu vzhledem k okolnostem zpoplatňovat, ale raději bych skutečně..."

„Seďte," zopakovala Hana.

„Je čas tuhle velmi nešťastnou situaci ukončit," skoro si odplivla paní Binds. „A pokud bychom se už náhodou neviděly, bylo mi ctí," postavila se a chystala se k odchodu, ale v polovině pohybu ji nohy přestaly poslouchat a podlomily se. Dopadla zpět do židle. Na skráních jí vyrazily krůpěje studeného potu, vnitřnosti se sevřely. S překvapením pohlédla na Hanu sedící dál klidně za stolem. V ústech se jí nahromadila žluč, kterou s odporem polkla, a do břicha jako by se jí opět zakousla ostrá čelist.

„Vy..."

„Znáte mě? Spíš jste mě znala, madam. Podepište."

Paní Binds chvějící se rukou znovu nahmatala pero. List papíru se jí vlnil před očima, rozkládal se do fragmentů a znovu skládal. Z posledních sil jeho růžek opatřila podpisem. „Lék, teď lék," zaskuhrala skoro prosebně k Haně – i ona se jí před očima podivně vlnila.

Ta se lehce uklonila, natáhla se přes stůl pro list papíru a bez dalšího vykročila ke dveřím. „Nebude třeba, budete v pořádku i bez něj."

Dorothe Binds nechápavě pozvedla obočí, paže opřené o desku stolu, hlavu držící nad ním jen s největším vypětím. „Co?“

„S touhle lehkou otravou se vaše tělo během několika úderů vypořádá samo, buďte bez obav,“ odsekla a dveře se za ní zabouchly.

„Krásný zbytek dne, moje povinnosti skončily, půjdu,“ skoro zašeptal Isaac Tiang a velmi spěšně vyrazil k východu.

Paní Binds se sesunula na stůl. Vztek a zlost. A zlomyslná síla, která svírala její vnitřnosti. Tělo se jí náhle vzepřelo v křeči a ochablo a potom znovu a znovu. Síly ji rychle opouštěly.

Hana se venku opřela o zeď a hluboce si oddychla. Dokázala to. Dokázala. Ano, tohle byl stále teprve začátek.

02

NAD ŽIVOTEM

Primitivní polohumanoidní konstrukty, které do města potají přivedl Svit, nyní odklízely z ulic poslední bezvládná těla. Ta se vršila na předem určených místech u vstupních bran a vlivem silného prosincového mrazu záhy vytvářela jako skála tvrdé bizarní skulptury.

A nebylo to neustávající drobné mrholení, které se nyní již změnilo ve sněhové vločky, co by smylo nachové zabarvení z mrtvých těl, stejně jako z ulic a domů. Jako kapky krve se barevná tekutina srážela, vytvářela drobná zrnka, která se shlukovala a hladově vstupovala do svého podkladu – jedno, zda organického, nebo nikoli. Místo, které se na několik úderů převléklo do barvy nachu, nyní nabralo původní tóny.

Severinovi stále třeštila hlava, ale ono odosobnění zapříčiněné tisíci cizími hlasy uvnitř jeho lebky pomalu odpadávalo tak, jak se i počet překřikujících se hlasů postupně snižoval. I on sám byl tím, kdo získal jakási vnitřní ústa

a zrak, a dokázal se tak nyní ozvat a ohradit a účinně ztišit všechny vetřelce uvnitř své mysli. Bylo to tak, oni ho poslouchali. Někteří více než jiní, někteří méně, ale poslouchali.

Velmi pomalu je mezi sebou i rozeznával. Jejich pravláštní tváře, snad lidské, snad nikoli – stále nedokázal zaostřit nově získaný niterní zrak tak dokonale, jak by potřeboval. V této nové realitě sám sebe vnímal jako drobnou postavu volně levitující v samém středu masivního sférického prostoru. Vzduch tu byl řídký, chladný, jeho vlastní nahé tělo tu bylo nepatřičně lehké. A stěny onoho prostoru byly rozděleny do nekončící šachovnice, kdy každé pole představovala malá plošina, na ní postavený pracovní stolek a za ním sedící člověk či jemu podobný tvor, jehož tvář zůstávala částečně rozmazaná. Snažil se promnout si oči, kroutil hlavou na slabém krku sem a tam, ale byly to stále spíš obrysy než konkrétní rysy, co rozeznával. Pomalu si i tak uvědomoval rozdíly mezi nimi. Byť jich nebyly tisíce, ale statisíce. Každý věděl a znal něco jiného, s každým mohl prodiskutovat jiné téma.

Jeho fyzické tělo se ale nacházelo jinde, v místě, kde ho naopak přítomnost tížila o poznání více, kde vzduch nechutnal tak svěže a sladce, a jeho tělo bylo těžké, vyčerpané a bolavé od nedávných návalů horkosti.

„Tady," rozložil jeden ze zástupců Svitu na rozpraskanou desku dlouhého stolu úzký pruh papíru. Uprostřed něj se táhla tenká linka doplněná z jednoho kraje o záznam času a z druhého o souřadnice. Další z mužů povstal, přiložil ukazovák pravé ruky na onu čáru a pomalu se po ní rozjel. „Před čtyřmi údery došlo podle seismografu k silným otřesům v našem městě," odtušil, prst dál zabořený do onoho místa, kde se linka prudce rozkmitala nahoru i dolů.

„Sněw?“

„Zcela jistě. Muselo dojít k mohutnému otřesu.“ Na chvíli se odmlčel. „Jen velmi těžko se dá odhadnout, co bylo jeho příčinou. Víme, že kry ze severu se už mnoho posledních let tlačily na horský masiv nad městem. Jejich odstřely nemusely být dostatečným řešením a možná se stěna pod jejich vahou zbortila. Mohlo dojít k poruše energetického jádra, selhání některé z významných technologií, někdo také mohl systémy sabotovat, těch příčin může být celá řada,“ pokrčil rameny, rty pevně sevřené do úzké linky.

„Bylo město zničeno?“ ozval se chvějícím se hlasem jeden z přísedících. „Mám tam stále celou svou rodinu…“

Muž sklánějící se nad pruhem papíru k němu zvedl hlavu a lehce se pousmál. „Tak to opravdu nedokážu říct,“ odpověděl zbytečně sarkasticky, odmotal další kousek role a prstem popojel po znovu rovné lince o kousek dál. Tam totiž její úhlednost končila definitivně; hrot seismografu zde kmital do všech stran, grafit hrotu se rychle spotřebovával a bledl. Ten otřes byl ale jiný, průběžný, nekončící, nemírnící se. Jako několik úderů trvající zemětřesení o dokonale stejné intenzitě. Nebyl to výbuch, nebyla to žádná jednorázová událost. Bylo to něco dočista jiného. „A zde vznikla jiná anomálie. Výraznější než ve Sněwu – jako by se celá jedna část ostrova rozvibrovala. Jsou to nějaké dva údery zpět, co to začalo. Dost možná stejný okamžik, kdy začala mračna sestupovat k zemi a vpila se do ní, netuším. A ta anomálie stále pokračuje.“

„Známe to místo?“

„Ano. I ne. Stínozem.“

Místnost se okamžitě zaplnila nervózním šepotem. Nikdo nechtěl promluvit nahlas, a přitom každý potřeboval

něco málo říct, snad jako by se mu těmi několika bázlivě vyřčenými slovy mohlo ulevit.

„Dost," už to nevydržel Ezra, povstal ze židle a v místnosti se skutečně rozhostilo dokonalé ticho. „Jsme dost daleko na to, abychom se museli cítit bezprostředně ohroženi tím, co se děje ve Stínozemi nebo co se stalo ve Snéwu. O prvním místě nevíme nic, a dobře uděláme, pokud to tak i ponecháme. A Snéw? Je to místo, kde jsme se všichni narodili, jeho osud nám není lhostejný, ale nedělejme rychlé závěry – vyšleme k němu naše lidi a zjistíme rozsah škod. Nemá smysl vést dlouhé debaty a hned myslet na nejhorší. Jsou tu i jiné věci, které musíme řešit. Paní Lewandovská? Ať vás už více nezdržujeme," otočil se k ženě sedící dosud osamoceně v rohu místnosti. Tvář jak z kamene, na ostře řezaném nose mohutné kostěné brýle, na klíně tlustou, do vydělané kůže vázanou složku.

Žena pozvedla obočí a strojově začala číst zprávu do té chvíle založenou v deskách: „Během posledního úderu proběhl u většiny poslech aktivity plic s důrazem na jakékoli abnormity. Stejně tak proběhla měření saturace kyslíku odporovou metodou, a nakonec i měření tělesné teploty. Data byla zaznamenána spolu s časovými údaji, byly provedeny odečty případných diferencí. Ve všech případech negativní. Další měření proběhne za…," na chvíli se odmlčela, povytáhla z kapsy drobný hodinový přístroj, otřela palcem sklíčko a lehce oddálila hlavu – její zrak nebyl dle všeho její silnou stránkou, „za dvacet jedna minut. Následně budeme nadále držet rozestupy v měřeních na dva údery, od následujícího dne na tři. Vše dle již dříve stanoveného plánu. V případě jakýchkoli negativních zjištění budete samozřejmě bezodkladně informováni," dořekla, nečekala na vyzvání, vstala a s lehkým úklonem bez dalšího opustila místnost.

„Výborně," pronesl do nastalého ticha znovu Ezra. „Víme, že náš lék funguje, jak má. I přesto ale navrhuji, aby naši lidé i nadále setrvali na svých místech mimo ohniska. O té nemoci toho příliš nevíme, nicméně se dá předpokládat, že silný mráz dá zaniknout jejím sporám v řádu několika dalších úderů. Za tu trochu nepohodlí nám naše bezpečnost jistě stojí," odkašlal si a založil lokty na desce stolu, aby svým nadcházejícím slovům dodal na důležitosti. „Ještě je tu jedna věc, kterou musíme probrat. Pan Severin Nowak."

Místností to znovu zašumělo.

„Ano," nenechal se Ezra přerušit a pokračoval. „Zatím nevíme jak, ale podařilo se mu zbavit se našeho bratra Eithana, vydávat se za něj a zcela jistě tak získat velmi důvěrné informace. Neznáme jeho původ, nevíme o něm vůbec nic. Je člověk jako my, nebo někdo docela jiný? Dle mého názoru musíme jednat."

V místnosti se rozhostilo ticho, tentokrát se žádný šepot a výměna názorů mezi přísedícími nekonala. Občas se snažil jeden najít pohledem druhého, ale bez velkého úspěchu.

„Nemůžeme vyloučit, že za těmito jevy," Ezra máchl rukou směrem k seismografické zprávě, nyní již úhledně srolované na kraji stolu, „stojí přímo on."

Jistě! Ano! To celé začínalo nabírat zcela reálné obrysy. Snadné pravdy jsou vždy ty nekrásnější. Takže ještě jednou – ano! Tak to doopravdy bylo!

„Osobně jsem si jeho vinou jistý! Je stále zde. S námi. Nachází se v cele přímo ve sklepeních této budovy!"

Severin, vnitřním zrakem a sluchem celou rozpravu pečlivě pozorující, se rozhlédl po místnosti, ve které ležel, ale nespatřil nic než oloupanou omítku na zdech a plísní

prokvetlý koberec skromného lůžka, na kterém ležela matrace. Takové místo mohlo být v jakékoli budově kdekoli ve městě. Ale to bylo nyní jedno. Opět se přesunul zpět, zpět do pro něj nového rozměru reality. Ezra. Zrádce. Lhář. Severin pocítil potměšilý hněv.

„Poslouchejte mě!" obořil se Ezra na ostatní přísedící, kteří si mezi sebou už začínali tiše špitat. „Jak jsem řekl. Pan Nowak je umístěn v cele. Dle všeho je extrémně nebezpečný. Pokud souhlasíte, vpustíme do ní Krůpěj. Je to milosrdný způsob smrti. Ten aerosol bude konat v řádu vteřin. Možná je taková smrt milosrdnější, než si zaslouží, ale..."

Větu už nedokončil. Čelist se mu tak prudce pohnula doprava, až se vylomila z kloubů, vazy se utrhly a celá spodní část obličeje se vysunula jaksi do prostoru pod jeho pravým uchem. Bolestí se prohnul v kolenou, viditelně teď ztrácel rovnováhu, a rozevřenými dlaněmi se vší silou i přes složitě zvládnutelnou trýzeň zapřel o desku stolu.

Hned poté přišla další rána. Kus jeho čela snad jakoby implodoval, část lebky jakási cizí moc jednoduše vcucla dovnitř. Pak se zkroutil jeho nos, až s křupajícím zvukem chrupavka povolila, a nakonec se všechny tkáně jeho hlavy divoce roztančily, jak ztrácely své původní místo a účel, jako kdyby nějaká neviditelná ruka mačkala novinový papír. Jak rychle vše začalo, tak i skončilo. Sevření povolilo a Ezrovo bezvládné tělo se sesunulo na desku stolu před ostatní přítomné. Byl mrtev. Severin se unaveně zašklebil a v tom stejném okamžiku začal svým vnitřním zrakem pátrat dál.

03

KOLMO

„Vidíte už na vrchol? Rumbrate?“ zakřičel Vicram do prostoru nad sebou. On sám neviděl nic, jen lano mizející v husté mlze asi dva yardy nad ním, a do hlubiny pod sebou se raději nedíval vůbec. Ne že by měl přes ten hustý opar šanci co spatřit.

Ale neozvalo se nic. Žádná odpověď. A tak si jen povzdychl, levou rukou se zachytil další zrezavělé kotvy, vší silou se přitáhl a pravou nohou našel v téměř hladké skále drobnou puklinu, do které zarazil kovový nástavec na špičce boty. Další yard, možná yard a půl stoupání.

„Pane Birmo, jak jste na tom?“ křikl odevzdaně pro změnu kamsi pod sebe, ale ani tentokrát se mu nedostalo odpovědi. „Kurva…,“ ulevil si.

První šplhal Rumbratus, poté Vicram následován Juliem a celou skupinu uzavíral ten nový, Amstel. Biokonstrukty byly pro kovové kotvy, které sem kdosi neznámý se zvráceným smyslem pro humor nahodile rozmístil, příliš těžké, a tak při šplhání využívaly jen drobných puklin,

kaveren a nerovností ve skále, a co chvíli tak Vicrama zasypaly drobné úlomky vydrolené skály a on vymýšlel nové a nové nadávky. Nad některými se i samolibě pousmál a doufal, že si je zapamatuje na později.

Panovalo bezvětří, což se ale mohlo co chvíli změnit, a stejně tak mohli být svým způsobem rádi, že se jejich svislá cesta vzhůru halí do husté mlhy. Ještě při úpatí stolové hory vyslal Julius drobný měřicí konstrukt kolmo vzhůru, ale ten se vrátil až po podezřele dlouhé odmlce, a jediné, co z něj byli schopni odečíst, byly tři devítky – měřidlo došlo na samotný konec své stupnice a zastavilo se.

Teď zpětně si Vicram vyčítal, že měl být ve svém rozhovoru s biokonstrukty důslednější. Opravdu neexistovala žádná jiná trasa? Nebylo možné překonat tento horský masiv i jinou cestou? Necelé dva dny chůze od zničeného Snéwu a jeho ambiciózní plán, že sídla Architektů dosáhnou během tří až čtyř dnů, se rozplynul. A to jim biokonstrukty razily cestu hlubokým sněhem a nesly celý náklad jejich skromných zásob. Vicram spěchal. Ne snad kvůli lidem ve Středovém městě, ne snad kvůli tomu, co se odehrálo ve Snéwu, jeho důvody a motivace byly daleko prostší – všechny jeho léky i pozměňovače mysli byly ty tam. Už ani špetka morfia, falešného hašiše nebo fistechu. Vše, co zbylo, byla trocha alkoholu a několik balíčků žvýkacího tabáku. Sám si uvědomoval změny nálad, které byly stále výraznější, neutuchající vnitřní třes, který mu nedával spát, pocení, nevolnost a tříštivou bolest hlavy. O bolesti jeho nohy, kterou si poranil v dětství, nemluvě. Nevěděl proč, ale byl skálopevně přesvědčen, že jakmile dorazí do sídla Architektů, všechny tyto jeho útrapy pominou.

Z trpkých rozvah ho vytrhnul výkřik. Lidský, ale otevřenost prostoru ho zkreslila, a tak nebylo zřejmé, z jakého

směru přichází. Vší silou zaťal prsty jedné ruky do kotvy, druhou instinktivně vytáhl cepín z lehké slitiny a zprudka jej zarazil do svislé vlásečnicové pukliny. Instinktivně pohlédl pod sebe – jedna noha pevně spočívala na další kotvě, ale druhá byla volně ve vzduchu. Snažil se její špičkou najít místo, do kterého by se zachytil, ale ta snaha byla marná, a tak raději zapřel volnou nohu přes tu druhou a čekal. Když už si myslel, že jeho reakce byla úzkostlivě přehnaná, přišel silný náraz. Lano omotané kolem jeho hrudníku se prudce napnulo. Vicram měl co dělat, aby se udržel. Podle všeho se Julius utrhl ze skály, nedokázal se znovu zachytit, a nyní se celou svou vahou znásobenou fyzikálními silami opřel do Vicramova postroje. Ten zaklel námahou, pocítil, jak se mu tělo nepříjemně propíná, ale s vypětím všech sil se mu podařilo udržet. Dobře však věděl, že ne na dlouho. Ten pod ním je nejspíš otřesen, musí se probrat, najít záchytné body, a v tu chvíli tlak lana poleví. Ale musí to udělat rychle! Vicram cítil, jak ho pálí zápěstí a tuhnou mu konečky prstů. Výstup sám o sobě byl vyčerpávající, ale to nebylo nic proti vypětí, jaké zažíval nyní. Udrží Rumbratus nad ním váhu dvou těl, pokud už to Vicram dál nevydrží a pustí se? Stroj měl síly zcela jistě dost, ale co skála, do které byl zapřený? Žula, pevná, avšak místy zvětralá a drolící se. Co Amstel, uzavírající skupinu? Bude schopný udělat několik silných a mrštných pohybů a postarat se o Julia?

Těžko. Nesmysl. Musí se zachránit. Sám sebe. Kdyby se jednou rukou pustil cepínu zaraženého do skalního masivu, mohl by nahmatat nůž upevněný u svého stehna a lano přeříznout. Beztak je tu ještě Amstel. Pokud rozestupy mezi nimi činily zhruba třicet yardů a lano nebylo napnuté, zřítí se Julius znovu o stejnou délku dolů, ale to už ho

zachytí právě druhý stroj. Nic se mu nejspíš nestane. Je to nejlepší řešení, takhle pan Birma jen zbytečně ohrožuje život všech. Spoutat se do jednoho živého řetězce se v této situaci ukazovalo jako jeho velmi hloupý nápad, Vicram mu to měl rozmluvit, jistě. A vedle toho – každý je tu jen sám za sebe.

Opatrně pustil cepín, po paměti zalovil po rukojeti a bez velkého přemýšlení řízl čepelí do lana. Nic. Nevěděl, z jakého materiálu je vyrobeno, ale podle všeho bylo i v napjatém stavu odolnější, než předpokládal. Znovu zapřel čepel s krátkou pilkou o lano a několikrát řízl tam a zpět, ale ani jedno jediné vlákno, ze kterého bylo lano spleteno, nepovolilo. Naopak povolila kotva, které se držel druhou rukou. Nejprve si s hrůzou uvědomil, že se neznatelně pohnula, a pak už se ze skály vyrvala celá. Upustil nůž, který zmizel kdesi v mlze pod ním, upustil kotvu a potom už se sám převrátil a volným pádem po zádech se začal řítit do hlubiny. Následoval náraz, poté druhý a třetí, stále ještě svíral oběma rukama lano, ale pak už ztratil vědomí a jeho tělo ochablo.

04

MALÁ VELKÁ DOHODA

Obě ženy kvapně scházely po točitém schodišti. Kámen na jednotlivých stupnicích byl obrostlý nízkou rezavou pohlcenkou, masožravým mechem, který marně útočil na jejich kotníky – nikdo tu podle všeho nebyl už pěkných pár let.

Rozek, nižší důstojník Syndikátu, jenž kráčel několik kroků před nimi, je opatrně vedl hlouběji a hlouběji.

„Bude to chtít odvahu," procedil mezi zuby. V ruce držel kouli, jejíž světlo spoře osvětlovalo prostor okolo. „Nejspíš jsme tohle místo využili naposled v době vlády guvernéra Toscy. Hošík přišel ze Středového města. Dva ho sem poslali v rámci vyjednávání o nové smlouvě o spolupráci mezi Vládou a Syndikátem. Chtěli nám, Syndikátu, položit nůž na krk, a ten idiot si skutečně myslel, že si může dělat, co chce. Žádný respekt a pochopení pro staré řády. A toto byla v té době jediná spolehlivá cesta, jak dostat citlivý proviant a informace do města a zpět. Pamatujete si, jak ho jednou ráno našli mrtvého v Potopeném

přístavu? Rozražená lebka, říkalo se, že špatně došlápl při ranní procházce," Rozek se uchechtl a pootočil se za chůze k Haně. „Madam, chcete znát pravdu? Já tam totiž byl! Počkali jsme..."

„Ticho!" přerušila znechuceně jeho slova. „Soustřeď se raději na cestu."

Rozek na ni nechápavě vytřeštil oči, několikrát rychle a servilně pokýval hlavou a o něco zrychlil krok.

„Paní Polach, jste si opravdu jistá, že tohle je ten nejlepší způsob?" zeptala se jí rozpačitě Cora.

Hana pokrčila rameny a povzdychla si. „Pro mě to byl jediný způsob. Neměla jsem na výběr. Nenašla jsem jinou variantu. Není a nikdy tu ani nebyl žádný jiný institut, který by mě ochránil před trestem, jenž by od mého muže jistě záhy přišel. Pouze Syndikát. Vedle toho je to způsob, jak se zbavit příkoří, která mi ta žena způsobila. Nemám zájem o... nemám zájem vést. Ale pokud už jsme my dvě urazily tak dlouhou cestu, chci pomoct, chci pomoct vyvést město z...," složitě hledala slova, hlas se jí chvěl, na novou roli nebyla připravena a za jiných okolností by se do ní zcela jistě dobrovolně nepasovala.

„Vyvést město z chaosu," doplnila její slova Cora. „Rozumím vám. Je to velké břímě. Někdo se ho ovšem chopit musí. Ale je stále tolik možností, stále tolik konců toho všeho. A některé z nich jsou jistě i dobré a chci v ně věřit, ale nevidím je. Naopak do mé mysli přichází obrazy mnohého zlého, co se nyní na ostrově děje. Noční tvorové útočí na řadě míst. Koordinovaně. Vypočítavě. Vyhlazují nás. Jako ovce. Jednoho za druhém. Dvacet osm dní dlouhá noc a po ní přijde chaos. Je to tady, paní Polach. Celé tohle místo se mění. Nevím, neumím to popsat, jsou to jen fragmenty. Přijdou zemětřesení, rozsáhlé požáry, erupce

půdy přímo pod našima nohama, moře si vezme rozsáhlé pásy pobřeží… Musíme být připraveni. A ne, nevím jak. Ale vím, že jen společně jsme silní."

Její artefakty stále nenabyly původní síly, ale již se významně probouzejí, pomyslela si Hana a snažila se z mysli vypudit představu násilí a destrukce, do nichž se ostrov podle vizí její přítelkyně pomalu nořil. Chtěla Coru vyslechnout, spatřovala trápení, které si ve svém nitru druhá žena nesla, ale zároveň cítila, jak na ni doléhala nezvratná a blížící se osamělost. Jen ona, Hana Polach, zde, uprostřed jí donedávna nepřátelského města. V nové roli. Gibbs. Cora. Julius. Vredever. Nikdo z nich tu s ní nebude. Jen ona. A úkol, který sama sobě dala.

Skupinka dorazila až na konec točitého schodiště do malé místnosti obložené pálenou cihlou, na mnoha místech porostlou houbovitou plísní.

„Jsme tady. Nějakých jářku sto stop pod povrchem. Ještě kousek a dostali bychom se na skálu, na které celé město spočívá. A to, co hledáte, je zde," pokynul jim Rozek do prostoru za sebe.

Ve stěně zcela u země zel nízký půlkruhový otvor, ze kterého vedla lesklá kolejnice a na ní pak upevněná obdélníková plošina.

„Je to pro jediného člověka," otočila se s pochybnostmi Cora směrem k Haně. „Pokud svůj lid, uprchlíky ze Skalního města, najdu stále živé a přesvědčím je, aby vyhledali ochranu Rovině, jak je mám dostat za její hradby?"

„Použijte toto," podala Hana Coře drobný plátěný váček. „Druhý mám já. Na obou jsou nastavené stejné hodnoty. Vidí se navzájem na vzdálenost šesti až sedmi mil. To by mělo být stále dost na to, abyste nenarazila na ty tvory. Já už se o zbytek postarám."

„Ale jak? Jaký máte plán?“

„Buďte zcela klidná. Ani vám, ani vašim lidem se nic nestane,“ položila jí Hana rozhodně ruku na rameno, a opodál stojícího Rozka, který dělal celou dobu jakoby nic, ale přitom špicoval uši, co mohl, lehce zamrazilo. Pamatoval si tu ženu jinak. Dostávala úkoly od jeho nyní bývalé paní, přijímala je poslušně, bez reptání, se sklopenýma očima. Několikrát byl opodál a situaci se škodolibým zájmem rádoby netečně pozoroval.

A stejný pocit měla nyní z Hany i Cora. Ta žena se změnila. Ve tváři zestárla, její rysy se změnily, v přítmí působila jako někdo docela jiný, jako někdo cizí, někdo, koho Cora dříve nespatřila. Pozměněná mimika, výraz a snad i rytmika řeči.

Ale pravda byla jiná. Hana žádný plán neměla. Nevěděla, jak dostat Coru a její lid přes zástupy Nočních tvorů, kteří obklopili město, pronikli do Spodní čtvrti a dle slov její přítelkyně si nyní hladově vybírali daň v podobě životů na celém Nordtagu. Potřebovala čas.

Cora ulehla na dřevnou desku prazvláštní drezíny nohama k otvoru, levou rukou nahmatala páčku, přepnula ji a deska se spolu s ní dala do pomalého pohybu. I přes její drobnou postavu jí nad obličejem nezbývalo více než pět palců volného prostoru a Cora, málokdy mající z něčeho strach, pocítila, jak se jí ve stísněném tmavém tunelu stahují vnitřnosti a s čím dál větší námahou lapá po dechu.

05

JEHO PRVNÍ STROM

Skrz jedinou tabulku okna vysoko pod stropem se do Severinovy cely linulo mdlé světlo, ale hlavně přicházel čím dál větší chlad. Přitáhl si deku a dál pozoroval zrnko jakési rostliny zapadlé ve spáře dřevěné podlahy u svého lůžka. Byl odhalen. Zavřeli ho sem spolu se všemi hlasy uvnitř jeho lebky, které mu předal muž z akvária, Aering, jako nechtěný dar.

A právě proto ho nyní ze všeho nejvíc zajímal ten maličký spící kousek organické hmoty. Zaměřil na něj veškerou svou pozornost a pomalu k němu začal kondenzovat vlhkost okolního vzduchu, až se semínko odlepilo od země a začalo se lehce pohupovat na vyduté vodní kapce. Potom ze svých vlastních tělních tkání odebral jiskřivý chomáček tepla a vzdušnou drahou ho přenesl na stejné místo. A po něm i druhý a třetí, až se vzájemně propojily do malého hřejivého spletence. Třetí ingredience byla nejtěžší. Přivřel oči a vnitřním zrakem se pomalu začal rozhlížet po svém okolí. Světle modré a šedé tóny místnosti

se proměnily v zrnité a fluorescenční změti; vše ale bylo příliš velké, v měřítku nevyhovujícím, a tak se ze všech sil znovu napnul a zmenšil a pak znovu a znovu a znovu, až byl docela malý, až na úrovni částic. Sférické tvary rotovaly v pravidelných drahách a Severin věděl, že by mohl jít ještě dál a hlouběji a dostat se až na jejich úplný základ a podstatu, ale na to nyní nebyl čas, a tak jako pouťový klaun začal s pomyslnými balonky pracovat a shlukovat je, a veškerou svou zvědavost raději potlačil. Stavěl z nich prazvláštní ornamenty, spletence, kombinoval je nepředvídatelně, intuitivně.

A po chvíli byl připraven. Mohl začít. Jeho velké první a poprvé. Semínko nasáklé vodou se prudce oteplilo, jeho obal změkl, aktivovaly se enzymy zapříčiňující růst, akcelerovány přísunem částic kyslíku. Uvnitř dutiny se lehce pohnulo drobné embryo, pak znovu, ale to už vlastně nebyl samostatný pohyb, ale rychlá vibrace završená erupcí, kdy radikula prorazila obal a začala spěšně rašit. Jako první se rozevřely děložní lístky a začaly svou plochou mlsně hltat všechny tři ingredience vnějšího světa v abnormálním a absolutním hladem hnaném množství. Hned po nich vyrašily i další listy a natočily se k mdlému světlu místnosti. Severin vše rychle pochopil a intenzitu světla v okamžiku znásobil a změnil na prudký oslepující příval. Stonek rychle sílil a do dřevěné podlahy pod semínkem, které se teď již rozlouplo jako skořápka, se zakously první dětské vlásky kořenů. Severin se fascinovaně pousmál a stále zabalen do deky se zvedl a opatrně poodstoupil. To už mu rostlina sahala do pasu a stonek se měnil v kmen, který nabíral na objemu a měnil svůj zelený odstín na hnědý, až popraskal do kůry, nepřirozeně se zkroutil do strany a košatil se do silných a pružných větví. Kořeny se

rozeběhly po podlaze místnosti, agresivně se zahryzávaly a kotvily se, mířily do stran i do hloubky a s každým palcem opory navíc se i koruna začala opírat o strop i stěny místnosti. Po vlhkém zdivu se rozbíhaly praskliny, omítka se rozpadala na mikročástice, které se nyní tetelily ve vzduchu a nepříjemně plnily Severinovy plíce, až musel potlačovat kašel. Raději uskočil přímo ke kmeni, skryl se pod korunou svého stromu, svého prvního vlastního díla, a to už se stěny i stropní konstrukce bortily do všech stran, ale koruna ho chránila, chránila svého otce.

Toho dne se stal Severin poprvé stvořitelem. A vedle toho – byl volný.

Když otevíral dveře do síně vysoko v Senátní věži, cítil se již velmi slabý a na chvíli dokonce zaváhal, zda je jeho chování moudré, zda je skutečně vhodný okamžik. V něčem mu to připomínalo stav těsně poté, co se jeho tělo osvobodilo z několik let trvajícího uvěznění v mechanickém exoskeletu. Vzpomněl si na ten okamžik, kdy se ten konstrukt rozprskl do stovek součástek a jeho částečně atrofované tělo dopadlo na zem knihovny, která mu tehdy byla domovem. A vzpomněl si i na jabloňový sad, jenž knihovnu obklopoval, a na chvíli ho zamrzelo, že jeho prvním výtvorem nebyla právě jabloň, ale prazvláštní a z mnoha druhů a odrůd složená nevzhledná dřevina.

Přes všechny pochybnosti nakonec vstoupil do místnosti a bázlivě se rozhlédl. Na zemi byly stopy zaschlé krve, jak kdosi odtáhl pryč Ezrovo tělo, ale jinak byli všichni jeden na druhém namačkáni okolo stolu jako hejno krys a v první chvíli si jeho přítomnosti ani nepovšimli.

„Zdravím vás," pronesl tichým hlasem, přešel pomalu ke stolu a odsunul židli, na které ještě před několika

okamžiky spočívala právě Ezrova zadnice, a posadil se. Když ale spatřil jejich tváře, vkradly se do něj ještě silnější pochybnosti a vlastně i strach. Cítil se tak křehký a unavený a jich bylo více než tucet. Sevřelo se mu hrdlo. Pocítil, jak se mu ruce začínají chvět, a tak je rychle schoval pod desku stolu.

Musím myslet na to, kdo jsem já a kdo jsou oni!

„Vyvraždili jste celé město," začal naoko rozvážně, uvnitř bojácný a vážící každé slovo dvakrát. „Víte, celý život se zamýšlím nad tím, jak nastavit společnost tak, aby byla funkční, spravedlivá, rozvíjející se. Ale zároveň myslím i na sebe. Je to sobecké, ale nechci lhát. Jak si dopřát. Jak žít krásný a smysluplný život. V nekonečnu možností se ta správná hledá jen velmi složitě," pokřiveně se pousmál. Snažil se číst v jejich tvářích, s nadějí hledal stopy strachu, ale převládalo překvapení a nepochopení toho, co se právě dělo. „Ale k čemu je mi prázdné město, pokud nepočítám vás? K ničemu. Mám pro vás úkol. A vy jej splníte. Protože pokud ne, dopadnete hůř než *on*. Co si vlastně myslíte, že se mu přihodilo? Máte představu, nějaký nápad?" arogantně se zasmál své řečnické otázce a pak se ze všech sil, co mu zbývaly, zaměřil na Armonda. Místnost zachvátil jeho tlumený řev. Všichni se otočili stejným směrem a spatřili toho mladého muže, který nyní valil oční bulvy a snažil se konečky prstů najít ústa. Ale marně. Byla pryč. Žádná krev, žádné obnažené tkáně, jen tento otvor byl náhle pryč, srostlý.

„Na mě se dívejte, ten vám toho moc nepoví a nejspíš pojde hladem!" Severin přitvrdil tón, aby si získal zpět jejich plnou pozornost. „Půjdete se mnou. Jako můj doprovod. Všichni! Víte," otočil oči teatrálně v sloup, „vědění je svým způsobem vězení, ale já jsem k tomu svému sám sobě

klíčem," pocítil uspokojení nad tou slovní hříčkou. Jistě, připravoval si ji. „Teď k tomu, co vás čeká. K vašemu úkolu," na chvilku se odmlčel, snad to sám ještě zvažoval. „Do jednoho mě budete následovat. Věrní. Spolehliví. Jinam, na jiné místo, do jiného města!"

06

ZA OKRAJ

Vicram se s trhnutím probral z těžkého snu. Byl spoutaný a jako první pocítil vztek, ale hned vzápětí i úlevu. Naproti němu byl ve stejném kokonu lan svého úvazku přivázaný ke kotvě ve stěně i Julius, za ním seděli Amstel s Rumbratem. Všichni na asi padesát palců široké skalní rampě. Pod nimi nedozírná hloubka a kdesi v nekonečnu nad jejich hlavami tmavě kobaltové nebe. Mysl se Vicramovi na chvíli zatočila, a tak se ještě o něco víc zapřel o ledový kámen.

Nad sebou si povšiml linie kotevních oček, kterými bylo protaženo lano a na něj upevněna plachta chránící je proti rozmarům počasí. To se od posledního momentu Vicramovy bdělosti změnilo k nepoznání. Zvedl se prudký vítr, teplota nebezpečně poklesla. Plachta se napínala a dovnitř škvírami pronikaly větší či menší úlomky ledu, ostré jako břitva. Pokud by je podobná bouře zastihla mimo římsu, zcela jistě by nepřežili.

Na malém vařiči mezi ním a Juliem vřela voda s rozpuštěnou meltou a plamínek byl vlastně to jediné, co poskytovalo

alespoň trochu tepla a světla. Amstel mu opatrně uvolnil ztuhlé ruce, aby si mohl trochu horké tekutiny nalít do obouchaného smaltovaného hrníčku. Nápoj nebyl chutný, ale dodával tak potřebné teplo i energii.

„Co se stalo?"

Rumbratus na něj s pochybnostmi pohlédl. „Kotva držící pana Birmu se uvolnila a během pádu se mu lano zle přetočilo okolo krku. Amstel ho našel včas, ale i tak byl už chvíli v bezvědomí. Podle toho, co o vás víme, ale bude v pořádku. Měl velké štěstí, je překvapením, že mu smyčka nesrazila vaz. A vy, vy jste se udeřil do hlavy. Bez větších následků. Jste vysílen, což není nic, co by se nedalo očekávat."

„Jak to myslíte? Tohle není nic nad moje schopnosti!" zasyčel na něj podrážděně Vicram. „Uhodil jsem se do hlavy! Nenosím na krku kus plechu jako vy dva!"

Rumbratus se nad jeho slovy plnými vzteku pousmál. „Pokud vám můžu něco poradit – dopijte a dál spěte. Jsme stále zhruba jen v polovině výstupu. Pokud se počasí zklidní, ráno musíme pokračovat. V opačném případě tu oba umrznete."

Vicram chtěl ještě něco říct, namítnout, obořit se na toho kovového idiota, a už se i nadechoval, ale nakonec se raději ještě o něco víc skryl pod huňatou deku, schoval do ní i tvář jako malé dítě a usnul.

Když se probudil, byla již plachta ta tam. Vlastně byl poslední, kdo vstal. Počasí se přes noc zklidnilo a mrazivý vzduch nyní sem tam prořezávaly mdlé paprsky slunce.

„Jste v pořádku? Můžete pokračovat?" zeptal se ho Julius; včerejší nehoda na něm podle všeho skutečně nezanechala následky. Skláněl se nad ním opět v plné síle. Dlouhá léta prospektorství v něm vypěstovala houževnatost.

„Jistě," odpověděl mu znechuceně a nepříliš přesvědčivě Vicram. Proti druhému muži si připadal nepříjemně zranitelný. Byl stále velmi unavený, zmrzlý, tělo rozbolavělé. Kde jsou jeho sváteční šaty, muži kráčející po jeho boku jako osobní stráž, vybraná jídla a pití a ten nejčistší fistech, co ostrov nabízel? Kde byla jeho moc, status... A ženy a dívky, které se mu více či méně rafinovanými způsoby nabízely a chtěly mu být po vůli. Tak moc to vše potřeboval zpět. „Zkuste být dnes opatrnější, pane Birmo," sykl alespoň a s obtížemi se postavil.

„Mohu jen slíbit, že se vynasnažím. Síly mi docházejí, nejsem nejhbitější," oplatil mu stejnou sarkastickou mincí Julius.

Vicram Bagley chtěl nejdřív znovu něco namítnout, mít poslední slovo, ale rychle si to rozmyslel, opatrně si na úzké rampě přehodil svůj úvazek za Juliův a gestem naznačil Rumbratovi, že je připraven pokračovat. Snad už brzy dosáhnou svého cíle. Najdou prázdné místo. Město. Sídlo. Labyrint čehosi. Stínozem. A on se pak vrátí za strážcem Titem do té jeho Ocelové jeskyně, kde je vzduch řídký a chůze lehká, a přesvědčí ho, aby svěřil celou armádu biokonstruktů právě jemu. Protože on je dítě, a tak i nástupce. A jistě, pamatoval si, co mu Titus řekl, slovo od slova: „Pane Bagley, žijete velmi zvláštní život a jste velmi rozporuplný tvor. Nejste vhodný adept pro setkání s Architekty, ale někdo, kdo jde s vámi, je." *Pan Julius Birma.*

A tak dva stroje a dva muži znovu zahájili výstup.

Potřebovali celý den. Po okraj plný bolesti a námahy, mrazivý, plný vzdoru hory, která si nepřála být pokořena. Vicram nevěřil rezavým kotvám a co chvíli mu v hlavě proběhla vzpomínka na to, jak mu kus kovu zůstává volně

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Architekt hněvu**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.